

[Poul Bøeg.]

dre ordførere har påpeget, indeholder lovforslaget jo en række forskellige — der blev peget på fire — ændringer i forhold til gældende ret. Det er derfor ikke på forhånd givet, at det kun kan gennemføres i denne form; man kan måske gå en mellemvej og acceptere noget og ikke andet eller ændre lidt på det, sådan som justitsministeren var inde på, idet man måske kan acceptere det obligatoriske, men have visse betænkeligheder over for betænkningstiden osv. Jeg kan altså ikke på dette stadium give udtryk for noget samlet standpunkt for hele partiet.

En enkelt ting forekommer det mig dog rimeligt specielt at drage frem henset til sagens sammenhæng og natur, nemlig at de to kvindelige medlemmer af centrum-demokraternes folketingsgruppe begge har udtalt sig imod det foreliggende forslag. Det er ikke en opfattelse, som jeg personligt deler. Det er ikke blot mig, der er også andre i gruppen, der har det synspunkt, som jeg nu skal fremlægge, idet jeg specielt vil koncentrere mig om det, som for mig står som det mest centrale og den vigtigste ændring i dette forslag, nemlig at rådgivningen skal være obligatorisk. Der er jo ikke her ved en førstebehandling tid til eller behov for at gå ind i alle enkeltheder, så jeg tager blot dette ene punkt.

Der er altså fra forskellig side udtrykt utilfredshed med og modstand mod denne obligatoriske rådgivning. Vi er som sagt nogle, der ikke ser grund til at være imod dette, og jeg kan måske bedst illustrere vore bevæggrunde ved at gøre et par bemærkninger om de grunde, der er anført for at være imod. En grund, som vi har hørt nævnt, er den, at dette har allerede været grundigt behandlet. Det kan vel ikke nødvendigvis være noget argument, navnlig ikke når vi har et nyt folketing med en meget ændret sammensætning; vi har jo gentagne gange taget spørgsmål op, der tidligere har været behandlet endog meget grundigt her i tinget.

Dernæst er det blevet nævnt, at det skulle ikke være nødvendigt at gøre rådgivningen obligatorisk, fordi de fleste kvinder alligevel frivilligt vil tage denne rådgivning. Der er nok en logik i den tankegang, men jeg må erkende, at jeg har lidt svært ved at få øje på den, for hvis kvinderne gør det frivilligt, så kan det jo ikke genere dem, at der står i

en lov, at det er obligatorisk. I de tilfælde, der bliver tilbage, hvor de ikke gør det frivilligt, kan det dog vel være rimeligt i et så vigtigt anliggende, at de kan få denne nyttige, objektive og saglige vejledning fra de rette instanser.

Endelig er det gjort gældende, at en obligatorisk vejledning er et uberettiget indgreb i kvindens frihed. Det er selvfølgelig lidt en temperamentssag, hvordan man vil vurdere det, men jeg vil dog gerne pege på, at i et samfund må vi jo alle finde os i visse begrænsninger i vores frihed, og der er dog her andre involveret og andre hensyn at tage end hensynet til kvinden, nemlig dels til det ufødte barn, dels kan det vel ikke undre, at jeg også føler, barnefaderen her er berettiget til en vis rolle. Jeg noterede med beklagelse, at fru Kirsten Jacobsen ikke mente, at barnefaderen havde noget at skulle have sagt; til gengæld takker jeg fru Gerda Møller for hendes synspunkter på dette punkt.

Afslutningsvis og sammenfattende skal jeg altså blot sige, at centrum-demokraterne står delt i denne sag og vil tage vores endelige standpunkt, når vi har set resultatet af udvalgsbehandlingen.

Poul Dam (SF):

Jeg tror, det er vigtigt, at vi på dette meget væsentlige lovgivningsområde, som det har været så besværligt at arbejde med gennem årene, skaber ro. Det forekommer mig alene af denne grund uheldigt at ville foretage en ændring kun et halvt år efter, at den forrige ændring trådte i kraft.

På den anden side er jeg meget vel klar over, at med den ændrede sammensætning, folketinget har fået, har man haft anledning til at ønske dette spørgsmål taget op igen, så meget mere som dette spørgsmål jo var et af dem, der var megen diskussion om i retsudvalget og i folketinget i forrige samling.

Som en af dem, der oprindelig var tilhænger af den obligatoriske rådgivning, vil jeg sige, at den beslutning, vi nåede frem til, jo ikke var nogen tilfældighed, men var udtryk for, at man arbejdede længe med problematikken, og at nogle af os blev klar over, at en såkaldt obligatorisk rådgivning i virkeligheden i meget høj grad ville være en narreslut, at der igennem den frivillige rådgivning, som den er fastsat i den nugældende lov, kan opnås alle de samme positive virk-